

Sygn. akt II CZ 71/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Barbara Myszka

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

ze skargi R. P.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego z dnia 6 czerwca 2013 r.,

wydanym w sprawie z powództwa R. P.

przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych w W., R. K.,

M. Z.-W. i J. W.

o ustalenie, nakazanie złożenia oświadczenia woli, zapłatę,

wydanie i ochronę dóbr osobistych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 25 marca 2015 r.,

zażalenia skarżącego

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 12 lutego 2014 r.,

1) oddała zażalenie;

2) przyznaje radcy prawnemu R. S. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) podlegającą podwyższeniu o podatek od towarów i usług (VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił wniesioną przez powoda skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 6 czerwca 2013 r., którym została oddalona jego apelacja od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 27 stycznia 2010 r. Sąd Apelacyjny stwierdził, że nie zachodziła żadna ze wskazanych przez powoda podstaw wznowienia postępowania, objętych art. 401 i art. 403 § 2 k.p.c.

W zażaleniu powód zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie art. 410 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie, polegające na dokonaniu merytorycznej oceny skargi o wznowienie postępowania, a także na weryfikowaniu prawdziwości twierdzeń powoda zawartych w skardze, ewentualnie na uznaniu, że nie zachodzi zarzucana przez powoda nieważność postępowania będąca jej podstawą. Skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 6 czerwca 2013 r. powód wniósł skargę kasacyjną i skargę o wznowienie postępowania. Doszło zatem do swego rodzaju zbiegu dwóch nadzwyczajnych środków zaskarżenia w odniesieniu do tego samego, prawomocnego orzeczenia. Przy rozpoznawaniu tych skarg należało zatem uwzględnić wynik postępowania wywołany ich wniesieniem. W postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym ma odpowiednie zastosowanie art. 316 § 1 k.p.c. przez odesłanie z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i art. 391 k.p.c., przewidujący, że za podstawę orzeczenia należy brać stan istniejący przed jego wydaniem.

W uwzględnieniu skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 6 czerwca 2013 r. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 25 marca 2015 r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Doszło zatem do zmiany stanu sprawy, względem tego, z chwili wydania zaskarżonego postanowienia. Nie istnieje już wyrok, od którego została wniesiona skarga o wznowienie postępowania, a tym samym przedmiotowy substrat zaskarżenia (art. 399 k.p.c.). Z tego względu skarga o wznowienie postępowania jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu, stosownie do art. 410 § 1 k.p.c. W tej sytuacji zaskarżone zażaleniem postanowienie, okazało się

uzasadnione, jakkolwiek z innych przyczyn niż w nim przytoczone. Skutkiem niedopuszczalności skargi o wznowienie postępowania jest bezprzedmiotowość podniesionych w zażaleniu zarzutów, wobec niemożności dokonania ich oceny.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu zażaleniowym, wynika z art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 637, ze zm.) i § 6 pkt 6 w związku z § 12 ust. 2 i § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).